

HARLEQUIN®

Kingitused

007
OKTOBER

Sharon Kendrick

KREEKA MAGNAADI
KOKKULEPE LASTE NIMEL

Esimene peatükk

Tegemist polnud esimese korraga, mil mees hilines, küll aga oli see esimene kord, kui ta polnud isegi vae-
vunud naist selle eest hoiatama.

Vihm oli muutnud tänavad läikivaks nagu mõne vana must-valge foto, kuid Rebecca ainitine pilk oli naelutatud ristmikule, mis mehe auto saabumisest esimesena märku annaks.

Naise pihud olid külmad ja niisked, ta hammustas huulde ning tema peas keerlesid mõtted, mida ta ei suutnud enam ignoreerida. Sest võib-olla algabki see nii – suhte lõpp. Kerge hoolimatusega, mitte kirglike tülidega.

Tema huuled tõmbusid valusasse naeratusse, ta mõistis, et sõna “suhe” andis sellele rohkem tähtsust, kui asi väärt oli. Kui kaks inimest elavad eri mandritel ja veedavad koos kõigest mõned üksikud salajased hetked, siis kas see läheb üldse suhtena arvesse?

Ehk oleks õigem nimetada seda *kergeks armulooks*. Kergeks armulooks, mis poleks pidanud kunagi algama ja millele Rebecca oli püüdnud kõigest väest vastu panna, kuid siiski oli ta jäänud liiga nõrgaks – loomulikult. See oligi ju Xandrose eriline võime: muuta naised enda ümber nõrgaks. Polnud raske mõista miks. Arvestades Kreeka miljardäri uskumatut karismat ning võimsat veenmisoskust, oli hämmastav, et Rebecca suutis üldse nii kaua vastu pidada.

Ehk ongi see nii ette määratud, kui armud sellisesse mehesse nagu Alexandros Pavlidis – sõpradele ja armukestele lihtsalt Xandros. See kohutav hõivatus, mis moonutas kogu su mõtlemist. Isegi kui ütled iseendale, et ei taha olla armunud, et see ei saaks mitte mingil juhul *olla* armastus, kui tunned meest vaid mõne uskumatu kohtamise ja veelgi uskumatuma seksi järgi. Siiski on võimalik seda endale üha uuesti ja uuesti korrutada ning jääda mõnikord ka seda peaaegu uskuma. Ning siis helistab mees viimasel hetkel ning Rebecca kuuleb seda sügavat seksikast häält endalt küsimas, kas ta sooviks mehega õhtustama tulla ja naise süda annab järele – äkitselt tundub, et maailm särab haldjate süüdatud tulukeste valguses. Hoolimata sellest, et Rebecca vihkab end, et on mehele kogu aeg kättesaadav, ei suudaks ta Xandrosele ei öelda.

Esitulede ere valgusvihk lõi kas läbi õhtupimeduse ning sõiduki silmapiirile ilmudes märkas Rebecca limusiini läikivat esiosa. Kui limusiin kortermaja ees peatus, tõmbus Rebecca rutakalt vaateväljast eemale. Pole just maailma kõige meeldivam vaatepilt? Kui keegi näeks sind ärevalt aknast välja jõllitamas!

Naine heitis pilgu peeglisse. Tema juuksed olid puhad ja läikivad – ta kandis neid lahtiselt, täpselt nii, nagu Xandrosele meeldis. Tal oli seljas lillaka tooniga pehme kleit, mis oli piisavalt liibuv ja nooruslik, et saavutada tolle suhteliselt odava rõivastusega parim võimalik tulemus. Xandrosele ega ka naisele endale ei meeldinud paks meigikiht. Kerge huulepulgatõmme ja veidi ripsmetušši – rohkem polnudki vaja.

Kuid ka hoolikas ettevalmistus ei suudaks varjata kergeid varje naise silme all ega ka muljet, justkui oleks ta viimasel ajal pidevalt huulde hammustanud nagu mõni eksaminand, kes ei saanud küsimusest päris hästi aru.

Uksekell helises ning naine manas näole sundimatu naeratuse, kuid nähes ukse taga treppidel seismas pikka vormiriietuses meest, kelle nokamütsilt tilkus vihma-piiskasid, suri tema naeratus silmapilkselt. Rebeccal kulus paar hetke, mõistmaks, et tegemist on Xandrose autojuhiga.

„Preili Gibbs?“ küsis viimane viisakalt, nagu poleks ta naist kunagi varem kohanud. Nagu poleks ta näinud Rebeccat ja Xandrost tagaistmel kirglikult suudlemas. Nagu poleks ta pidanud ootama naise tillukese maja ees üle tunni aja oma kreeklasest ülemuse naasmist, kes tuli tagasi lipsuta, sasitud juustega ning meela naeratu-sega.

Sellele seigale mõeldes tulitasid Rebecca põsed häbist. „Kus Xandros on?“ küsis naine. Äkitselt plaksatasid tema silmad pärani lahti, tema mõtetest tuhises läbi tuhat hirmsat võimalust. „On temaga kõik korras? Ega temaga midagi juhtunud pole?“

Autojuhi nägu oleks sama hästi võinud olla puust voolitud. Kõvast, hukkamõistvast puust – nagu oleks ta harjunud tegelema saja mureliku ilmega Rebecca-suguse naise-ga. „Härra Alexandros Pavlidis palus mul edasi anda temapoolsed vabandused, aga hetkel on tal pooleli oluline konverentsikõne. Ta palus mul teid tema juurde viia.“

Rebecca neelatas. *Teid tema juurde viia*. Lihtsalt ja mugavalt, nagu mõnd postisaadetist. Midagi kergesti käsitletavat, aga lõppude lõpuks siiski ära visatavat. Jah, see ta siis oligi.

Naine kaalus sekundi murdosa jooksul valikuvõimalusi. Mis oli tavaline reaktsioon sellele, kui armastatu saadab sulle autojuhi järele ja sa kahtlustad, et sinu uudsus on hääbumas ning mees on sinust väsimas? Kas naeratada viisakalt, tänada autojuhti ning seada end mugavalt luksusauto tagaistmele sisse, palvetades, et kõik saab korda.

Või tuleks ehk käituda väarikamalt – ja ihaldatumalt – ning öelda autojuhile viisakalt, et too võib ülemuse juurde tagasi minna sõnumiga, et muutsid õhtusöögi osas meelt ja jääd koju? Kui mehel on kiire, siis oleks kindlasti parim lahendus lasta tal rahus tööga tegelda.

Aga Xandrose külgetõmbejõud oli tugev, nagu ka naise hirm, et mehe au haavamine kutsub lõpu oodatust veelgi varem esile. Liiga vara, et Rebecca suudaks seda taluda.

„Toon oma mantli,“ ütles ta.

Aprillikuu neljapäeva õhtu kohta oli liiklus tihe ja ilm trööstitu. Läbilõikav tuul sasis Rebecca juukseid, kui hotelli portjee talle välja astumiseks ukse avas.

Oli ta lootnud, et Xandros seisab fuajees ja ootab teda? Et ta ei pea üksinda ette võtma lõputut teekonda üle luksusliku vaiba, kujutledes, et teda jälgivad pilgud, mis juurdlevad selle üle, kes on too odavas klei-

dis naine? Kas osa temast kartis, et mõni hotellitöötaja peatab ta ning küsib nõudlikult, miks ta liftiga katuse-sviiti sõidab?

Aga teekond möödus kõrvalepõigeteta ning peegliga ääristatud liftis avanes tal võimalus juukseid kam-mida ning näole sobiv ilme manada.

Kuidas oli ta välja näinud siis, kui Xandrose pilk jäi te-mal esimest korda pidama – kui mees talle näljase kiskja kombel jahti pidas? Kindlasti suudaks Rebecca praegu samasuguse ilme näole manada. Tekitada õhustiku, nagu oleks tal täiuslik ja rõõmuküllane elu ning et ükski mees ei suudaks teda pabistama panna – isegi mitte siis, kui selleks meheks on maailmakuulus Kreeka miljardär.

Aga asjad olid muutunud. Inimesed muutuvad pä-rast seda, kui Xandrose-taoline mees teeb nad enda omaks. Kas tal oli võime muuta naised orjadeks, kes on meeeldi valmis tema soove täitma – nii et lõpuks võiks ta naise selle eest põlata, et nad teda nii hirmsasti tahavad?

Kas Xandros põlgas teda? Kas mehe silmis polnud tal enam üldse väärikust?

Liftiuksed libisesid hääletult lahti ning Rebecca kuulis elutoast mehe häält. Erakordne hää, vähemalt Rebecca meelest – madal tämber, pehme, ohtlik, sek-sikas. Mees rääkis kreeka keeles, kuid kui naine hakkas siidjale kajale vastu kõndima, kontsad vaibal vaikselt klõpsumas, läks too inglise keelele üle.

Mees istus tohutult suure laua taga, kust avanes vaade Hyde Parkile. Ta kandis valget siidjat särki, mis

moodustas tema oliivikarva nahaga tugeva kontrasti. Mehe eebenipuu värvi juuksed olid sasiatud ning säten-
dasid kergete veepiiskade käes nagu oleks keegi puista-
nud talle pisikesi teemante pähe, kuigi tegelikult oli ta
lihtsalt äsja duši alt tulnud.

„Ütle neile ei,“ rääkis mees. „Ütle neile...“ Siis tajus
ta ilmselt Rebecca kohalolekut. Xandros tõstis pilgu
dokumendilt, mida oli ennist lugenud. Ta vaatlus naist
pikalt ja kiirustamata, tema silmad löid särava ning ta
naeratas aeglaselt, tõmmates keelega üle huulte nagu
näljane mees, kes nägi oma einet saabumas.

„Ütle neile, et nad peavad ootama,“ lausus mees
pehmelt ning pani siis toru ilma igasuguse hüvastijä-
tuta hargile. „Rebecca,“ ütles ta nurruvalt. „Rebecca,
mou.“

Tavaliselt pani see sügav ja meelas õrnuseavaldus
naise värisema, aga mitte täna. „Tere, Xandros,“ ütles
ta vastu.

Mehe silmad tõmbusid pilukile. Nõjatudes toolil
tahapoole, jätkas ta naise vaatlemist. „Anna andeks, et
ei tulnud sulle ise järele. Pidin paari kiire tööasjaga te-
gelema.“

Rebecca silmitses tumedat karvapahmakat, mille
oli paljastanud paar lahti jäetud särginööpi, ning tun-
dis harjumuspärast kirge, mis lülitas kogu ülejäanud
maailma välja, kaasa arvatud tema terve mõistuse. Kas
mehe vääratuse peenetundeliselt tähelepanuta jätmine
oleks samaväärne Xandrosele loa andmisega, et too
võib teda kohelda täpselt nii, nagu ise tahab. Kui tege-

mist oleks mõne teise mehega, kas naine siis ütleks midagi? Loomulikult. *Aga mõne teise mehega ei läheks see talle üldse korda!*

„Oleksid võinud helistada.“

Valitses hetkeline paus. „Jah, oleksin tõesti võinud seda teha,“ nõustus mees rahulikult ja tundis oimukohal tuksatust. *Ole ettevaatlik*, agape mou, mõtles ta. *Ole äärmiselt ettevaatlik*.

„Ja sa pole ikka veel valmis.“

Mehe silmad tõmbusid pilukile. Kas ta tajus *kriitikat*? Kriitikat *enda* suhtes? Kas Rebecca ei teadnud, et Xandros ei talu enda arvustamist. Et ükski naine pole seda kunagi teinud ega hakka ka tulevikus tegema? Ja kas ta ei teadnud tõesti, et valitses oht, et see kõik läheb mööda tavalist etteaimatavat rada – rada, mida mööda nii paljud naised olid enne teda sammunud. See oli teekond, millel on ainult üks sihtpunkt.

Nõjatudes toolil veidi tahapoole, tõstis Xandros jala üle põlve ning jälgis naise pilku, milles peitus varjatud kirm. Kas ta peaks naise kohe võtma, mõtles mees laisalt. Kas ta viitsiks tõesti veeta õhtu restoranis, rääkides tühjast-tähjast, kui tahtis tegelikult end vaid naise magusasse kehasse ära kaotada.

„Jah, ma pole tõesti veel valmis,“ nõustus ta õrnalt, jälgides, kuidas Rebecca pilk liigub tema paljastele jalgadele, mis meenutavad talle uskumatult koosveedetud aega... „Aga seda viga saab kergesti parandada,“ ütles mees. „Lähem magamistuppa ja panen end kohe rii-desse.“